

Colaboración

El metge no-MIR

Joan Frau

És un fet palès que al llarg de la història, el metge ha ocupat un lloc privilegiat en el si de la nostra societat i, paral·lelament, ha fruit d'una bonança econòmica evident que feia joc amb el seu paper quasi-estel·lar.

Avui, aquest panorama, abans idíl·lic, ha canviat totalment, al manco per a una part del col·lectiu que ni ocupa un lloc privilegiat, ni fa un paper estel·lar i sobretot, no gaudeix de cap bonança econòmica. Aquest és el cas del metge que convencionalment anomenaré «metge no-mir».

Aquest grup de metges, cada cop més nombrós, és conseqüència directa de l'actual planificació sanitària ja que la manera d'entendre la sanitat al nostre país és, des del meu punt de vista, curiosa i se'n desprèn la següent situació: o s'està amb la Seguretat Social o s'està en contra. Tan peculiar situació fa probable que els que no hi treballen tampoc no s'hi oposen i, tanmateix, en pateixin les mateixes conseqüències. Aquest és precisament el cas del metge no-MIR, el qual des del moment en què no obté plaça de resident, roman automàticament fora de joc i a la disposició de les necessitats del seu propi botxi, el qual en farà ús i abús, i dic abús perquè és injust que la feina puntualment realitzada pel metge inscrit a la borsa de treball sigui pagada mesos després. És, senzillament, la llei de l'oferta i la demanda. Ja tenim doncs el metge jove rodant d'un vent a l'altre i ballant al so de la música que, un tant capriciosament, sona a les oficines del carrer «Reina Esclaramunda». Comença aquí la gran

partida de tennis on el seu paper és fer de pilota. Curiosament, aquest nou galèn que no ha donat la talla per a fer l'especialitat, sí serà apte per a substituir a qualsevol metge especialista quan la llista de suplents s'ha exhaurida.

Aquesta greu contradicció obliga a la reflexió i la qüestió és immediata: de veritat preocupa la qualitat de l'assistència? La resposta és òbvia.

Aquesta condició i la necessitat de treballar fan que el tendre aleví prest s'endureixi i aprengui a dir «sí» a tot quant se li ofereix. Aprèn a ser agosarat i atrevit, fets que sumats a la inexperiència formen un combinat que, en aquesta professió són, si més no, inquietants.

Debades buscarà altres sortides, perquè el que vol és exercir la seva professió, aprendre una especialitat, la que sempre ha desitjat, cosa que ni aquells que obtenen plaça de resident poden aconseguir (tret d'aquells que ocupen els primers llocs).

Així de curiós és el nostre sistema! Però el MIR és l'única alternativa, insoluble per al 94 %, aproximadament, dels opositors.

És ben cert que les actuals circumstàncies obliguen a discriminar d'una manera o altra l'aptitud i el grau de preparació dels aspirants.

Però creuen de veritat els responsables que tan important és la diferència de coneixements entre aquells que obtenen plaça i els dos mil immediats seguidors? Creuen sincerament que aquesta diferència justifica que no puguin fer una especialitat?

Si s'argüeix que són les regles del joc, idò, es miri des d'on es miri, les regles són injustes. No és tanta la diferència de coneixements entre els admesos i els seus immediats seguidors i entre aquests i els restants i, tanmateix, seran tots passats pel mateix sedàs. Un es demana per què existeixen escoles professionals d'estomatologia y no d'altres especialitats.

No en tendria prou el Ministeri actuant

d'arbitre i controlant la qualitat de l'ensenyament? No seria a la vegada més just tenir vies paral·leles al MIR per a obtenir una especialitat?

Aquestes i moltes altres són les qüestions que es planteja el metge no-MIR quan es troba lligat de mans i limitat de moviments pel simple pecat d'haver nascut cinc o deu anys més tard que els seus col·legues ja instal·lats, els quals, un cop acabada la carrera tenien un ventall ampli de possibilitats que ara són negades al recent incorporat a la nostra professió.

És la llei del tot o res. Aquells que queden a fora no poden escalfar-se al foc sagrat del Ministeri i hauran de patir les inclemències del mal temps. No tenen on aixoplugar-se i més prest o més tard es veuran obligats a recórrer a l'única possibilitat: treballar per

a institucions privades o per a altres col·legues embolicats amb la medicina turística. Aquí, a més de perdre la poca medicina que saben, es troben absolutament desamparats. Altra volta la llei de l'oferta i la demanda fa miracles.

Aquesta breu anàlisi em fa pensar que la situació del col·lectiu esmentat és un tant comparable a la dels països amb fort deute exterior que si treballen per pagar solament els interessos, igualment ho fa el metge no-MIR que es veu obligat a treballar en les condicions ja conegudes, perdent cura de l'estudi que tan necessari és si vol optar seriosament a l'única sortida possible: el MIR.

Si el que diuen aquestes línies s'acosta a la veritat, crec que és arribat el moment de buscar solucions. N'hi ha.